

volverer et Forbud mod alle Private til at færgé Andre, selv om det sker uden Betaling. Det vil jo imidlertid dog erkjendes, at denne Plakat af 1820 er en Bestemmelse, som Lovgivningsmagten til enhver Tid maa have Ret til at forandre. Den er ikke kommen tilstede gennem nogen privat Overenskomst med Noget, men er givet af den daværende Lovgivningsmagt; og Lovgivningsmagten maa være fuldkomment berettiget til at tage andre Bestemmelser i saa Henseende. Det ses ogsaa af den Maade, hvorpaa Indenrigsministeriet har stillet sig ligeoverfor Fordringen om Erstatning for Tabet af Færgeretten ved Sundby, at dette Ministerium selv ikke erkjender nogen juridisk Ret for Bedkommende, idet Ministeriet kun er gaaet ind paa at tilbyde Erstatning af Billighedshensyn, og jeg vil erkjende, at hvis saadanne Læse for var Thinget vistnok det rette Forum at bringe Sagen ind for, thi at afgjøre Sagen efter juridiske Regler vilde her have sine Vanffeligheder, men derimod vilde man vistnok gaa ind paa en Afsløsning, hvis den maatte erkjendes at være begrundet paa Billighed. Men heller ikke det kan jeg eller Flertallet erkjende. Det maa nemlig vel erindres, at det Skjøde, som i 1726 blev udstedt af Staten, ikke omfattede det enkelte Færgested i Sundby, men omfattede en stor og overordentlig værdifuld Eiendom, en Eiendom, der, som jeg allerede har nævnt, har omtrent 700 Tønder Hartkorn. Denne Eiendoms Grunde gaa lige ned til Guldborgsund, og det er mig bekendt, at, saalænge der skulde færges over fra Sundby til Nykjøbing, var der Mange af dem, der boede tæt ved Sundet paa Hollandsfiden, som flyede den Beføstning og Besværighed, der var forbunden med Benyttelsen af Færgeren, og søgte til det 2 Mil fjerne Særkjøbing istedetfor over til Nykjøbing. Det er altsaa klart, at er der Noget, der ikke har lidt Tab men vundet ganske overordentlig ved hele dette Broanlæg, er det Gieren af Fuglsang og Prierflov. Der er vistnok ingen Tvivl om — det har jeg fra Folk, der kjende de lokale Forhold — at hvis det Spørgsmaal var blevet forelagt den daværende Gier af Fuglsang og Prierflov, da der blev Tale om at anlægge en fast Bro

over Guldborgsund, om han ligeoverfor de Fordele, han nødvendigvis maatte høste ved Anlægget, vilde renoncere paa sin Færgeret — der er, siger jeg, vistnok ingen Tvivl om, at han da ubetinget vilde være gaaet ind derpaa, langt hellere end at volde det hele Anlæg Vanffeligheder. Altsaa fra denne Side kan jeg virkelig ikke erkjende, at der er Noget, der taler for her at give Erstatning. Dertil kommer, at det er oplyst, at selve Færgeren i de senere Aar efter Færgeeierens eget Drogivende ikke har givet nogen Indtægt. Der blev nemlig i 1858 Spørgsmaal om at forhøje Færgetaxterne for Sundby Færgeri, og det var et Andragende fra den daværende Gier, som foranledigede Skridt i den Retning. Der forelaa vel Intet, efter hvad jeg har hørt, om Indtægterne; der var ikke fort Regnskab derover, i alt Fald ikke med tilstrækkelig Nøjagtighed; men jeg skulde være feil underrettet, om ikke Generalpostdirektøren dengang lod anstille nøjagtig Undersøgelse paa Stedet, og det viste sig da efter Færgeeierens eget Drogivende, at den hele aarlige Indtægt af Færgestedet i Sundby ikke kunde anslaaes højere end til 100 Rbd. aarlig, og saa var deri dog indbefattet den Fortjeneste, Færgemanden havde for at overføre den kongelige Post, uagtet denne Overførsel slet ikke var indbefattet i den Ret, som ved Regulativet af 1811 var forbeholdt Færgeeieren, idet den kongelige Postbestyrelse havde reserveret sig at afslutte Afkord med hvilkensomhelst Anden om Postens Overførsel. Det vil altsaa ses, at i Aaret 1858 habes der den mest positive Indrømmelse fra vedkommende Giers Side for, at Færgestedet ingen Indtægt havde givet. Derfor gif man ogsaa ud paa at forhøje Færgetaxterne, som have bevirket i de senere Aar ganske vist en ikke ubetydelig Indtægt. Men kunde man i 1858 forandre Færgetaxterne til Fordel for Gieren af Færgestedet, ser jeg ikke, at Administrationen ikke skulde have den samme Ret til en anden Gang at gjøre det til den anden Side, altsaa nedsætte Færgetaxterne. Seer jeg derfor hen til den aarlige Indtægt, som Færgestedet har givet, kan jeg heller ikke erkjende, at der er nogen stor Billighed, der taler for at give den begjærte Erstatning. Men saa